

Triora – ”heksenes by” i de Liguriske Alper

Avstikkere på vei til og fra Spania

Kjøring til og fra Spania blir etter hvert en temmelig kjedelig og langdryg affære. Derfor synes vi det er om å gjøre å variere turen slik at det blir en ny opplevelse hvert år. Etter å ha kjørt strake veien rett nordover, via Alsace, via Paris, via Amsterdam, og vestover via Bordeaux, St.Emilion og Mont St. Michel, ble det østover denne gang. Litt lengre omvei ble det, men ikke verre enn at man faktisk kan greie turen med 1, evt. 2 overnattinger mer enn ved å ta raskeste vei.

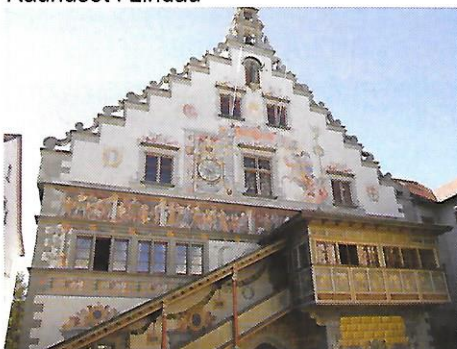
Etter å ha kjørt av fergen i Kiel er det ikke mye spennende å finne på, det er bare å følge den brede vei sørover mot Hamburg, etterpå er det jo litt ymse hva man velger, men i vårt tilfelle bar det rett sydover, der vi passerte Hannover, Göttingen, Kassel, Fulda, Würzburg og Ulm, før vi endte opp i vakre Lindau, rett på grensen til Sveits, ved Bodensjøen. Her hadde vi bestilt rom på Hotel Lin-

denallee, et meget stille og rolig hotell, beliggende i en flott lindeallé (selvsagt, derav navnet), rett utenfor byen. Etter innsjekking kjørte vi ned til byen og ut på øya der selve den gamle Lindau ligger. Det er meget godt med parkering på øya og lett å finne frem. Vi gikk gjennom de koselige små gatene i gamlebyen og beskuet alle de flotte husene – særlig rådhuset var litt av et syn, nydelig dekorert både på for- og baksiden. Det er koselige restauranter og små butikker overalt, og nede ved havnen går det passasjerbåter til bl.a. Bregenz i Sveits og andre byer ved Bodensjøen. Vel verdt et besøk. Siden det var mørkt da vi ankom Lindau, tok vi en tur innom byen på morgenkvisten før vi kjørte videre. Det var tid til en times spasertur gjennom gatene og ut i havnen, siden dagens etappe ikke var så lang. Vi kom av gårde ved ti-tiden, kjørte inn i Sveits og langs hele vestgrensen til Liechtenstein

(Liechtenstein er bratt det, det er et så bratt land at de dyrker jorda på begge sider!), og via San Bernardino-passet (San Bernardino-passet må ikke forveksles med (Store eller Lille) St. Bernhard-passet, som ligger mye lenger vest og er oppkalt etter Bernhard av Menthon, mens San Bernardino-passet er oppkalt etter Bernadinus av Siena.). Høyden på selve passet er 2065 meter, men vi kjørte denne gang gjennom tunnelen – vi får ta passet en annen gang. For øvrig er veien over dette passet blant verdens 15 vakreste veier (3 av de 15 ligger for øvrig i Norge: Atlanterhavsveien, Trollstigen og veien til Lysebotn).

Så bar det etter hvert inn i Italia, vi fryktet mye trafikk på motorveiene rundt Milano, men det gikk forbausende greit. Da vi kom ned til kysten kjørte vi inn på motorveien som går mellom Frankrike og Genova. Vi håpet at det ville

Rådhuset i Lindau

Fra terrassen på hotellet i Triora

Se opp for hekser

Hotellet. Vårt vindu er nummer 4. ovenifra

Frokost på kaféen

Inngangen til Hotel La Tana delle Volpi

Et sjarmerende lite hus

bli mye å se på langs Middelhavet her, men veien er nesten bare tunneler og broer. Ut av en tunnel, over en bro, inn i neste tunnel, og slik fortsetter det helt inn i Frankrike! Hele Liguriakysten er daler og åser som går nord-sør – det må ha vært fryktelig dyrt å bygge denne motorveien!

Endelig, ved San Remo tok vi av og begynte på den lokale veien opp mot vårt hovedmål for denne turen: den bittelille fjellandsbyen Triora. Etter en times kjøring på smale og svingete veier oppover i fjellene (bra vei, for så vidt, men vi kom aldri over 50 km/t), og etter å ha passert flere små landsbyer underveis, ankom vi "inngangen" til Triora. Byen har ikke veier, kun smug så smale at biler ikke kan kjøre inn, og mye av "veinettet" i byen består av trapper opp og trapper ned. Det er bare plass til bittesmå trehjuls "lastemoped-er" som frakter ting inne i byen. Vi fant en plass for bilen langs veien utenfor byen, og ruslet innover, på jakt etter vårt B&B, "La Tana delle Volpi" ("revehiet", fikk vi vite senere). (se www.latanadellevolpi.it). Vi hadde aldri hørt om denne byen før, men før avreise søkte vi på nett etter interessante steder å besøke i området, og så dukket Triora opp. Det er en av mange små, eldgamle landsbyer i de liguriske alper, og den har en historie helt tilbake til år 3800 før vår tidsregning. Triora er kanskje mest berømt fordi den kalles "hek-senes by", her var nemlig åstedet

for en av inkvisisjonens verste hekseforfølgelser. (Se ramme) Skuespiller Per Christian Ellefsen ("Elling") var her første gang i 1986, og forelsket seg totalt i byen – så mye at han i 2002 kjøpte Palazzo Caponi – en 3000 kvm stor middelalderbygning på toppen av byen, og som viser tydelige tegn på forfall – både utvendig innvendig, det er nærmest bare murvegger igjen, ingen vinduer, knapt noe tak. En stiftelse "Cultura in Liguria" ble opprettet i 2003, og skal ha som hovedoppgave å bygge opp palasset til et konferansehotell med 30 sengeplasser, fordelt på 3 leiligheter, 5 dobbeltsuiter, 1 loftssuite og 3 dobbeltrom, alle innredet spesielt etter rommenes karakter. (Les mer på www.culturainliguria.no). Etter å ha vært der og sett stedet, tror vi det kan ta tid, og bli meget dyrt. Men først, vi ruslet inn i byen og spurte etter vårt B&B, "Revehiet", og fikk anvisning, det var lett å finne. Vi gikk 50 meter innover hovedveien, inn det andre smuget til høyre og ned noen meget skrå og lange trapper, og så til venstre bort et nytt, overbygget smug. Her fant vi en gammel tredør med skilt som viste at vi var kommet riktig. Vi ringte på klokken og ventet. Ikke noe svar, og vi prøvde igjen. En eldre dame som kom forbi (flaks, det var jo ikke mange mennesker der), sa at vi måtte gå bort på kirkeplassen, til kafeen til de to søstrene som drev stedet, for det var der de var. Som gjort, vi vandret opp et nytt smug, og inn på plassen.

Der fant vi kafeen, men kun den ene av søstrene var til stede – og det var ikke hun som kunne engelsk, og hun kunne heller ikke sjekke oss inn på rommet. Men vi fikk en øl og et glass vin, og satte oss til å vente. Etter en halv time kom søster nr. 2, og vi ble vist inn i "hotellet": Inn døren, gjennom en mørk hall, ned en usedvanlig bratt trapp, inn en ny, låst dør og inn i en ny hall, og der – i enden av denne var rommet vårt! Et veldig koselig rom, med fantastisk utsikt mot grønne åser og daler. Men badet da? Hadde ikke vi eget bad? Jo da, men vi måtte ut i hallen og inn en dør på den andre siden, og der var badet. Ikke så veldig privat, de andre som bodde på hotellet måtte jo gjennom samme hallen for å komme til sine rom, men i og med at det bare var tre rom var ikke trafikken overveldende. Vi hadde også adgang til en stor terrasse med nydelig utsikt. I tillegg kunne vi gå ned et par etasjer og sitte i "dagligstuen", et stort rom med velvede tak, og masse merkelige stoler, sofaer bord og lamper – et ekte "heksehus"!

Vel, vi gikk tilbake til bilen og begynte bæringen av bagasjen. Selv om vi hadde gjort oss flid med å ta med minst mulig, ble det to turer med bag'er og poser og diverse, vi skulle jo være der tre netter. Det er altså ikke å anbefale for folk som er dårlige til bens, det ble mye gåing i dårlige trapper og smug. Men spesielt var det! Det finnes for øvrig en annen mulighet; ved inngangen til

**POLICLINICA
VITALTEA**

Calle Consell 1, 03590 Altea (Alicante)
Mandag-fredag 9.00-14.00 og 16.00-20.00
P Gratis parkering Vi snakker engelsk

 966881866

**Første besøk
digital røntgen
prisoerslag
GRATIS**

TANNLEGE
Implantater • Proteser
Estetiske inngrep
Tannbleking • Kjeveortopedi
Generell tannbehandling

FYSIOTERAPI
Sportsskader - Rehabilitering
Muskelstrekk - Manuell terapi
Terapeutisk massasje
Pre- og postkirurgisk
fysioterapi
Lymfedrenasje

**Godkjent for refusjon
i Norge av HELFO**

**Konsultasjon
28€**

- Ernærings ekspert
- Familielege
- Gynekolog
- Podolog
- Dermatolog

byen er det et "vanlig" hotell, og der parkerer man rett ved siden av!

Triora har 1 restaurant og 1 bar å by på, så valget er lett. Enkel og grei meny og god mat, samt flott utsikt gjorde at vi trivdes godt på den ene restauranten. Etter maten flyttet vi oss de 10 meterne bort til den lokale bar for en drink. Vonde stoler gjorde at vi tørnet inn på rommet ganske tidlig. Stillheten var ganske total, så vi sovnet greit. Neste dag var det frokost (B&B inkluderer jo frokost). Da måtte vi igjen rusle opp til kafeen på kirkeplassen, der vi fikk vår enkle frokost, brød, croissant, skinke og ost, samt juice og kaffe. Etterpå var det sightseeing i byen, og vi vandret gate (dvs smug) opp og ned, og det er virkelig mye å feste blikket på. Ikke overraskende endte vi opp på vår stamrestaurant igjen til lunsj – og senere også til middag. Etter det fjerde besøket på tre dager hadde vi nesten spist oss gjennom menyen, og det var både velsmakende og rimelig. Heldigvis var menyen noe mer variert enn musikkutvalget, vi hadde "Morning has broken" med Cat Stevens til lunsj og middag hver eneste dag.

Siste morgen bød igjen på en del slit og bæring av bagasjen fra rommet, opp den bratte

trappen, ut i smuget og opp de rare trappene til "Hovedgaten", og de hundre meterne bort til der vi fikk parkert bilen. Så bar det av gårde, og med forsiktig kjøring på de smale veiene tok det nesten en time på de knapt 4 milene ned til motorveien, med tunneler, broer, tunneler, broer, til vi var kommet inn i Frankrike. "Skal vi bese de rike og berømtes Monaco?" spurte vi oss selv, Jo, en liten avstikker nedom kunne vi vel ta, det er jo bare et par hundre meter fra motorveien. Men, Monaco er jo verdens tettest befolkede land, og trafikken likeså. Selv om vi fikk se palasset og casinoet, samt en og annen fet bil ble det mest irritasjon og venting i bilkø. En bortkastet time før vi igjen var oppe på motorveien og fikk kommet oss videre.

Siste overnattingen tok vi på grensen til Spania, i en liten by som heter Collioure, en vakker liten by med så fint lys at den tilrekker seg malere fra hele Europa.

Så en avstikker til Triora anbefales dersom man ønsker å oppleve en ganske så annerledes landsby, stille, rolig og ensomt en times kjøring fra den travle middelhavskysten i Italia.

På vei til frokost

Hovedgaten i Triora

Selv om Triora kan se ut som den er tatt rett ut av den mørkeste middelalder, er Triora i dag rene idyllen med smale, bilfrie gater, omgitt av oliventrær og blomstrende mimosa. Lite vitner om grusomhetene som fant sted her i årene 1587-89: I den vesle landsbyen høyt oppe i fjellene ble et 30-talls kvinner helt ned i tenårene samlet i kirken. Inkvisitoren, anført av biskopen i Albenga, gjorde dem til synde-bukker for to års hungersnød; hekser var de! Djevelens håndlangere! Kvinnene ble forfulgt, fengslet, lemlestet og pint. Mange av dem døde under tortur eller sultet i hjel i fangenskap. Andre kastet seg ut fra bygninger for å slippe lidelsene.

Hvor lang omvei er det?

Fra Kiel til Alfas/La Nucia er hele denne turen på 2 787 km, den korteste ruten man kan ta er på 2 405 km – men da må man overnatte omtrent PÅ motorveien. Turen er altså ca 38 mil lenger, men etter å ha kjørt opp og ned mellom Kiel og Spania en del ganger, føler vi sterkt behov for å ha noen opplevelser underveis. Man kan greie denne avstikkeren med kun 1 ekstra overnatting, men 2 er å anbefale. Hoteller i Triora: <http://colombadoro.it/> eller www.latanadellevolpi.it